

ת"פ 4641/07/18 - מדינת ישראל נגד י' ק' - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

30 אוקטובר 2019

ת"פ 4641-07-18 מדינת ישראל נ' ק'

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיאה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

הנאשם

י' ק' - נוכח ע"י ב"כ עו"ד גילת וקסלר - נוכחת

הגב' יוליה מרסיאנו, מתורגמנית לשפה הרוסית

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. בחלק הכללי בכתב האישום המתוקן, נטען כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היו הנאשם והמתלוננת בני זוג נשואים והתגוררו תחת קורת גג אחת באשקלון יחד עם שני ילדיהם הקטנים. עוד נטען כי הנאשם והמתלוננת עלו לישראל מאוקראינה בשנת 2015.
2. כפי הנטען באישום הראשון בכתב האישום המתוקן, כחודש וחצי עובר ליום 27.06.2018, בשעה 21:30 לערך, עת שהו הנאשם והמתלוננת בסלון הדירה, ובעוד הנאשם נתון בגילופין, פנה הנאשם למתלוננת וללא כל סיבה, דרש הימנה לקבל לידיה את הטלפון הנייד שברשותה. משסירבה המתלוננת לבקשתו, התקרב הנאשם למתלוננת, לקח מידה את הטלפון הנייד, והרס אותו בכך ששבר אותו לכמה חלקים והלך לישון.
3. כפי הנטען באישום השני בכתב האישום המתוקן, בעקבות המתואר באישום הראשון, קצין משטרה הרחיק את הנאשם מהדירה למשך 3 ימים (החל מיום 28.06.2018), וכן אסר עליו ליצור קשר עם המתלוננת. עם זאת, ביום 28.06.2018 בסמוך לשעה 21:00, עת שהתה המתלוננת בדירה עם אחרים ועם ילדיה הקטנים, הגיע הנאשם לדירה כשהוא נתון בגילופין, והחל לצעוק, להתווכח, ולצעוק על המתלוננת, כשהוא משתף אותה בכך שהוא הורחק על ידי המשטרה למשך 3 ימים; שנאמר לו שלא להיכנס לדירה; שלא אכפת לו; וכי הוא אינו חושש מדבר. בהמשך לכך, הנאשם פנה לנוכחות בדירה, החל לקללן ואף אמר להן להסתלק מהדירה. עוד איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה כי יהרוג אותה.
4. הנאשם הודה במסכת העובדתית שתוארה לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; ו**הפרת הוראה חוקית**, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.
5. הצדדים הגיעו להסכמות עונשיות (למעט בנוגע לרכיב המאסר המותנה), ואולם חלקו ביניהם בשאלת הרשעתו של הנאשם אך הוסכם כי עובר לטיעונים לעונש יופנה הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.
6. בעניינו של הנאשם התקבלו כמה תסקירים הנושאים אופי חיובי, ובסופם בא שירות המבחן בהמלצה שיקומית בדמות צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות וצו מבחן למשך שנה. עם זאת, שירות המבחן לא בא בהמלצה להימנע מהרשעתו של הנאשם. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

7. באת כוח המאשימה ביקשה להשית על הנאשם הענישה שהומלצה על ידי שירות המבחן. אשר לשאלת ההרשעה, משלא הוכחה פגיעה קונקרטי, נטען כי אין מקום להורות על הימנעות מהרשעתו של הנאשם.
8. ההגנה הפנתה למאפייניו האישיים של הנאשם; לנסיבות חייו; לאמור בתסקירי שירות המבחן; ולעמדתה של המתלוננת. על כן, ובשים לב לפגיעה בדימויו העצמי של הנאשם, להליך הטיפולו שעבר, עתרה ההגנה להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם.
9. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה" הצטער מעומק לבו על מעשיו, טען כי מדובר במעידה חד פעמית שלו, ופירט ארוכות אודות ההליך הטיפולי שעבר. לבסוף, הלה ביקש מבית המשפט להתחשב בכך שהרשעה עלולה לחסום את המשך התקדמותו המקצועית והלימודית ולהורות על ביטול הרשעתו, וזאת על מנת שלא לפגוע בשיקומו.

דיון והכרעה

10. ראשית חוכמה, אכריע בבקשתו של הנאשם להורות על ביטול הרשעתו, שהרי אם זו תתקבל - בשים לב למגבלה על רכיבי הענישה שניתן להשית על נאשם שנמצא אשם בדין אך בית המשפט נמנע מהרשעתו - כי אז ממילא יתייתר במידה רבה הצורך לקבוע מתחם עונש הולם ולגזור את עונשו של הנאשם בתוכו (או מחוצה לו, תוך סטייה לקולא או לחומרה).

ג. שאלת ההרשעה

11. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ר' בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014) (להלן: "**פרשת פרנסקי**")). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים, ור' לעניין זה: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996). כן ר' את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוי, בפרשת כתב ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).
12. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות ביטול הרשעתו. ובמה דברים אומרים?
13. **ראשית**, שוכנעתי כי ניתן במקרה הנדון להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. אכן, אין להקל ראש בעבירות המיוחסות לנאשם ובערכים המוגנים שעליהם הן נועדו להגן: באשר **לאיזונים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מביצוע פעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989); וכב' השופטת ד' בייניש (כתוארה אז) בע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 105, 96 (2006)); באשר **להיזק לרכוש במזיד**, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו עניינו בזכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו, הגם אם מדובר בקניין המצוי בבעלות משותפת; באשר **להפרת ההוראה**

- החוקית**, פגע הנאשם בערך המוגן שעניינו שמירה על סדרי החוק וכיבוד החלטות שניתנות על ידי בעלי סמכות ובציפייה שהאזרח יישמע להחלטות אלה ויפעל על פיהן.
14. ואף לא התעלמתי מהנסיבות לחומרה שנלוו למעשיו של הנאשם, והכוונה בעיקר לכך שהוא שבר את הטלפון הנייד של המתלוננת (כנטען באישום הראשון), ואיים בפגיעה קונקרטיה על חייה של המתלוננת בנוכחות אחרים ובהם ילדיו הקטינים (כנטען באישום השני) - וכל זאת עת הוא נתון בגילופין. עוד לא נעלם מעיני כי הנאשם הפר הוראה חוקית שניתנה בעניינו דבר המלמד על כך שבאותה עת הוראות החוק לא היו נר לרגליו.
15. ועדיין, עם כל הסלידה מהתנהגותו של הנאשם, אין עסקינן בסוג של עבירות שלא יהיה ניתן מניה וביה להימנע מהרשעתו של מבצען. לצד האינטרס הציבורי הדורש ענישה מוחשית ומרתיעה בעבירות אותן עבר הנאשם, הרי שהענישה גם לאחר תיקון 113 היא לעולם אינדיווידואלית, הדבר אך טבעי הוא, שכן "**אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב**" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך הכותרות של העבירות גרידא וכל מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבותיו (ר' והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)).
16. בהמשך לאמור אציין, כי נתתי דעתי לפסיקה שהוצגה לעיוני מטעם הצדדים, וזאת כמובן תוך ביצוע האבחנות הנדרשות. מטבע הדברים, ברי כי קיימים מקרים שבהם בתי המשפט לא מצאו לנכון להימנע מהרשעת נאשם שביצע עבירות דוגמת אלה שביצע הנאשם, ומנגד קיימים גם מקרים הפוכים. גם באשר לקביעות הנוגעות ל**הוכחת נזק קונקרטי**, יצוין כי גם פרמטר זה אינו נבחן בתוך ואקום אלא מושפע פעמים רבות מיתר הנסיבות שאופפות את המקרה. וכאן אפנה לאותה "**מקבילית כוחות**" שבין הדרישה להוכחת קיומה של פגיעה קונקרטיה לבין חומרת העבירות, עליה עמד בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל, (30.08.2015); בת"פ (מחוזי ירושלים) 36771-11-15 מדינת ישראל נ' פנש ואח', (14.06.2016), טרם פורסם במאגרים המשפטיים); וכן ר' והשוו את דעת המיעוט שהובעה על ידי שופט בית המשפט המחוזי (כתוארו אז) כב' השופט ע' גרוסקופף בע"פ"ג (מחוזי מרכז) 44406-12-11 שואהנה נ' מדינת ישראל (16.02.2012), המטעים כי יש ליתן פרשנות מרחיבה לתנאי הראשון **בהלכת כתב** בשעה שיוכח כי לנאשם תגרם פגיעה חמורה וברורה **מעצם הטלת הסטיגמה של הרשעה פלילית**. עוד ובהמשך לכך לדידו, פרשנות דווקנית לתנאי זה עלול ליצור חוסר שוויון מובנה בין נאשמים, בהתלותו את האפשרות לפטור אדם נורמטיבי מהסטיגמה של הרשעה פלילית ביכולתו של הלה להוכיח פגיעה קונקרטיה בתעסוקתו - פגיעה אותה ניתן להוכיח הלכה למעשה רק ביחס למספר מוגדר ומצומצם של עיסוקים והיוצר אבחנה בלתי מוצדקת בין העוסקים במקצועות טעוני רישוי (שיעלה בידם לשכנע כי הרשעה תפגע פגיעה קונקרטיה בתעסוקתם), למי שעוסקים במקצועות שאינם טעוני רישוי (שיתקשו לעשות כן) - דבר שעלול להגביר את עשיית בתי המשפט בפיקציות מיותרות על מנת להתגבר על הפער בין הרטוריקה המשפטית לפרקטיקה השיפוטית.
17. ברוח הדברים האמורים ר' והשוו: "**החלטה על ביטול הרשעה לאור תיקון 113 לחוק העונשין - משיח חסד לשיח של מידתיות**", ד"ר שי ווזנר ועו"ד משה קשלס ("הסנגור" גיליון 257, אוג' 2018, עמ' 4), שם מציינים המחברים כי בשלה העת לאמץ מודל שייתן מענה לפער עמו נאלצים כיום בתי המשפט להתמודד בין כלליה הנוקשים של **הלכת כתב** לבין המציאות המורכבת, התומכת בהימנעות מהרשעה, גם במצבים שאינם עונים לדרישות הפורמליות שנקבעו בהלכה זו, מודל שבמסגרתו תבחן שאלת ההרשעה בהתאם לשיקולי הענישה שהותוו בתיקון 113 לחוק העונשין (שיקולי ההלימה והמידתיות), כחלק מקביעת מתחם העונש ההולם (כאשר לשיטתם בהחלט ייתכנו מקרים בהם ראוי כי החלטת בית המשפט להימנע מהרשעת נאשם לא תיתפש כחריג וכעשיית חסד, אלא כהכרעה השיפוטית הראויה המתבקשת בקביעת העונש ההולם, שבמסגרתה יהא זה מוצדק לקבוע כי הרף התחתון של מתחם הענישה יחל באי-הרשעה (ובסנקציות הנלוות לה). בהמשך לכך, לדעת המחברים, מודל זה, יתן מענה בין היתר לבעייתיות העולה כיום מהצורך להוכיח פגיעה קונקרטיה בנאשם ובשיקומו, שהינה גישה מצמצמת, שפעמים רבות מתעלמת מכך שיש בהרשעה כשלעצמה, מעצם טבעה, פוטנציאל פגיעה לא מידתי בנאשם מבחינה חברתית,

בשמו הטוב ובמעמדו (עוד בעניין זה ר': ע"פ 8173/18 באיחוד דיון עם ע"פ 8242/18 פלוני נ' מדינת ישראל (06.06.2019)), שניתן לאחרונה, שם בית המשפט העליון הורה על ביטול הרשעת הנאשמים בעבירת שוד בנסיבות מחמירות, על אף שלא הוכח קיומו של נזק קונקרטי וזאת לאור התסקירים החיוביים שהוגשו בעניינם של הנאשמים ובשל שירותם הצבאי).

18. **שנית**, ואם לא די בכל האמור עד כה, הרי שגם בחינת הפרמטרים שהותוו בפרשת כתב על ידי המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוי (ככל שהם רלוונטיים לעניינו של הנאשם), מלמדת כי הלה עומד ברובם ככולם. כך למשל, הנאשם נעדר עבר פלילי וזו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק, מה שמלמד על כך שהתנהגות כגון זו אינה מאפיינת את אורחות חייו ואינה מהווה דפוס פעולה כרוני. מה גם, שמעת ביצוע העבירות חלף זמן ניכר, לא שב הנאשם לעבור על החוק; הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הביע עליהם חרטה כנה וצער, ואף ביטא מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי, כפי שאכן עשה בסופו של יום. כמו כן, בית המשפט מתרשם כי היה בהליך הפלילי, כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם וכדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות גם בעתיד.

19. למצבור השיקולים שלעיל, אף מצטרפת התרשמות בית המשפט, כי הרשעתו של הנאשם בדין עלולה להשליך על מאמציו לשקם את חייו, הן בפן התעסוקתי והלימודי והן בפן הזוגי. צא ולמד, כי ככל שהרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה, הדבר עלול לפגוע בשיקומו, ומכאן שלא רק האינטרס האישי של הנאשם יצא נפסד, כי אם גם האינטרס של המתלוננת ושל הציבור בכללותו.

20. **שלישית**, חלק ניכר ממסקנתי לפיה יש מקום בזו הפעם לחרוג מהכלל ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, נשען על הליך השיקום המשמעותי שאותו הוא עבר ושעודנו עתיד לעבור בהמשך. כאמור בתסקירי שירות המבחן, עוד באוגוסט 2018, שולב הנאשם בהליך טיפולי במסגרת היחידה להתמכרויות באשקלון, לאור התרשמות שירות המבחן מכך שלנאשם נזקקות טיפולית סביב הרגלי צריכת האלכוהול. כפי העולה מהתסקירים, הלה משולב מאז ועד היום בשיחות פרטניות ביחידה תוך שמגורמי הטיפול נמסר כי הנאשם מגיע בהתמדה לפגישות ומבצע בדיקות המעידות על הפסקת צריכת אלכוהול; וכי עם העמקת הקשר הטיפולי, ניכר כי הנאשם מתחיל להכיר בהשפעה של צריכת אלכוהול מוגברת עליו ועל סביבתו ומצליח להתבונן על כך בביקורתיות. עוד נמסר מגורמי הטיפול, כי לאחרונה הופנה הנאשם לאולפן לצורך רכישת השפה העברית. עוד ובפן הטיפולי, הנאשם החל את השתלבותו בהליך טיפולי במסגרת היחידה למניעת אלימות באשקלון באפריל 2019, שם הוא משולב בטיפול שבועי אליו הוא מגיע באופן עקבי ורצוף. בד בבד המתלוננת, אף היא מגיעה לשיחות פרטניות ביחידה. גם שירות המבחן העריך כי הנאשם מפיק תועלת מההתערבות הטיפולית, מגלה רצון פנימי לערוך שינוי בהתנהלותו וכי ההליך הטיפולי הינו גורם מרתיע ומציב גבולות עבורו.

21. אודות פירותיו של ההליך הטיפולי והתרמותו של הנאשם הימנו, ניתן ללמוד אף מדבריה של המתלוננת, בשירות המבחן. וכך, המתלוננת הביעה את רצונה בשיקום מערכת יחסיה הזוגית עם הנאשם ושללה תחושת חשש מפני הישנות התנהגות פוגענית מצדו כלפיה לאחר שהלה השתלב בהליך טיפולי בתחום האלכוהול וחוה את ההליך המשפטי והתנאים המגבילים כמרתיעים. המתלוננת אף הביעה בפני המאשימה (בשלב הטיועונים לעונש), את רצונה להמשיך את חייה הזוגיים עם הנאשם.

22. הנה כי כן, בפניי נאשם שמשותף מזה זמן ניכר בהליך טיפולי שנותן את אותותיו בו, עד שנדמה כי הוא עבר מהפך של ממש בתפיסת עולמו ובאורחותיו, כפי שמעידים על כך הן הגורמים הטיפוליים כולם והן המתלוננת עצמה. מה גם שלדידי, הליך שיקום מוצלח אף מקבל משנה תוקף עת עסקינן בנאשם אשר ביצע עבירות כנגד זוגתו, ולא כל שכן מקום בו הוא שב להתגורר עם המתלוננת, כמו במקרה הנדון. בנסיבות כגון אלה, הנאשם והמתלוננת צפויים להמשיך ולהיות במערכת יחסים הדוקה ו"בחיכוך" מתמיד זה בזה, ומכאן החשיבות הרבה לשיקומו של הראשון, שיקום אשר יהיה בו כדי ליתן מענה ולאייין את הגורמים אשר היוו זרז להתפרצות התנהגותו האלימה. מנגד, לא נהיר כלל כי זניחתם של שיקולי השיקום והשתת ענישה, מרתיעה ככל שתהיה, תשרת מטרה זו (ר' לעניין זה: תפ"ח (מחוזי תל אביב יפו) 1040/05 מדינת ישראל נ' פלוני, (19.09.2006)).

23. עוד אציין, כי לא התעלמתי מטיעוניה של המאשימה, לפיהם אין מקום להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם וזאת

בין היתר לנוכח העובדה כי הלה לא ניצל את האפיק השיקומי בעניינו בצורה מיטבית עת הנאשם סרב לעבור לגורם טיפולי אחר ביחידה להתמכרויות הדובר את השפה הרוסית. כאן ייאמר כי לאחר שעיינתי בתסקירי שירות המבחן אשר הוגשו בעניינו של הנאשם, ולמשמע דבריו של הנאשם, השתכנעתי כי לא ניתן לתלות את האשם בגין העדר שירותי תרגום לשפה הרוסית על שכמו של הנאשם. לדידי, את האחריות לאזלת יד זו של היחידה להתמכרויות באשקלון, לא ניתן לגלגל לפתחו של הנאשם. ולא בכדי, הנאשם, אשר נמצא בעיצומו של ההליך הטיפולי, תחת פיקוחה של עו"ס עמה ביסס קשרי אמון במשך תקופה ממושכת, הביע חשש כן ואמתי להיפתח ולבסס קשרי אמון עם גורם טיפולי חדש. מה עוד שלהתרשמותי הבלתי אמצעית, בשלב הטיעונים לעונש הנאשם מצליח לנהל שיח (הגם אם בסיסי), בשפה העברית.

24. לסיכום ייאמר, כי אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם בנגע האלימות לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם איננה מלאכה קלה. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח בפניי, לאור הליך השיקום המשמעותי אשר עבר הנאשם ועודנו צפוי לעבור במסגרת צו המבחן שיושת עליו, בהתחשב בעובדה כי הרשעה עלולה לפגוע בשאיפותיו הלימודיות והתעסוקתיות של הנאשם ובדימויו העצמי ובהתחשב בכך שעסקינן בנאשם המצוי בעשור הרביעי של חייו, הנעדר עבר פלילי אשר קיבל אחריות מלאה והביע חרטה כנה על ביצוע העבירות ומבלי שהתעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן (שכפי הידוע המלצתו כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה) - אני סבורה כי יש מקום בזו הפעם לתת לנאשם הזדמנות אמיתית לחזור למוטב, ולהסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ולהימנע מהרשעתו.

25. **מכל המקובץ לעיל, הריני מורה על ביטול הרשעתו של הנאשם, וגוזרת עליו את העונשים הבאים:**

א. **צו של"צ בהיקף של 180 שעות.**

שירות המבחן מתבקש להכין עבור הנאשם תכנית של"צ, וזאת בתוך 45 ימים מהיום. לאחר קבלת התכנית, אאשרה ללא צורך בדיון נוסף.

ב. **צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.**

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי עמידה בתנאי צו המבחן וצו הש"צ.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ג. **הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 5,000 ₪** שלא לעבור עבירה מן העבירות בהן הודה, וזאת לתקופה של שנה מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצג - דיסק, וזאת בחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, א' חשוון תש"פ, 30 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים.